

PIRMAS

DANGUJE TAMSU IR PILNA DRAKONŲ.

Skubu Londono gatvėmis, pakreipusi skėtį taip, kad, užuot prisidengusi veidą nuo lietaus, jį paslėpčiau. Ant žemės pilna taikos sargybinių, beveik tiek pat, kiek danguje Bulgarijos bolgoritų. Kelią pastoja krūvelė griuvėsių, likusių po praeitos savaitės išpuolių. Arba nuo sukilėlių bombų, *arba* po Britanijos drakonų karalienės Ignacijos kariuomenės. Abi grupuotės vykdo savo kovą su ministre pirmininke. Vis dėlto, sprendžiant iš akmeninės kolonos, kurią galėjo nuversti nuo pamatų nebent uodegos mostas, spėčiau, kad tai pastarųjų darbas.

Prieinu Londono metro stotį, pirmieji saulės spinduliai nutįsta virš pilkų pastatų užbaigdami naktinę komendanto valandą sostinėje.

Sukilimas vis dėlto vyksta šešėliuose.

Įlipu į metro traukinį, man ant kaklo kabo padirbtas klasės leidimas.

Penelopė Holingsvort

17 metų

Pirma klasė

Prisėdu prie senyvo amžiaus vyriškio apsvilusiu paltu. Jis žvelgia į mane iš po ryškių plakatų, išklijuotų virš viena priešais kitą esančių vagono sėdynių. Jame vaizduojamos dvi moterys su karine apranga, susikibusios už parankių priešais du pas-tatus – atpažįstu baltą Dauning Stryto 10-ojo* namo akmenį ir raudonas Drakonų kalbotyros akademijos plytas. Jas juosia eilė žodžių, suraitytų moteriška rašysena su kilputėmis.

Slibinpurvė ir Holingsvort vienijasi kovoje prieš sukilėlius

Įsikniaubiu veidu į vakarykštį *Pimliko naujienų* egzempliorių – nepartinį laikraštį – ir mane pasitinka dar vienas šūkis.

„Teisybė visų klasių atstovams“, – sumurmu panosėje žiūrinėdama antraštes.

Premjerė stoja į sąjungą su Britanija ir bulgarais

Kur dingio karalienė Ignacija? Kur ji galėjo būti pastebėta, skaitykite 3 puslapyje

Kento fermoje išdarinėtas vakarų dreikas: antrajame skrandyje rasti žmogaus palaikai

Atsiverčiu pirmą puslapį ir išvystu nespaltvotą pažįstamo dvaro nuotrauką.

Blečlio parkas: valstybinė paslaptis?

Gerklėje atsiranda gumulas, numetu laikraštį ant žemės. Užplūsta prisiminimai: šūvis, kraujas mano panagėse, veidas, apkritęs sudžiūvusiais lapais. Ištiesiu ranką prie medinės

* Jungtinės Karalystės ministro pirmininko rezidencijos Londone adresas. (Čia ir toliau – *vert. past.*)

kregždės, kabančios man ant kaklo. Jei Atlasas būtų čia, jis išjuoktų ministrę pirmininkę, kad ši galvoja sugebėsianti įtikinti nuožmiausius Europos drakonus išplėsti jos imperijos ribas. Kad galvoja, jog Britanija nulenks galvą prieš drakonus, išždžiusius jos tautos žmones. Jei Atlasas būtų čia, apsiginklavęs drąsa ir kreiva šypsena jis eitų per užėigas ir išsivestų iš ten naujus rekrūtus, kurie prisijungtų prie pasipriešinimo judėjimo. Bet jo čia nėra.

Nes jis miręs.

Dabar man belieka tęsti tai, ką jis pradėjo Blečlio parke – padėti Žmonių–drakonų koalicijai laimėti karą. Parūpinti slaptą ginklą, reikalingą sukilėliams, galės tik įgudęs lingvistas.

Jei kalbos yra būdas pagerbti Atlaso atminimą, išmoksiu jų šimtą ir daugiau.

Patekęs saulei pasiekiu Kleridžo rūmus, Ritos Holingsvort namus. Ji gyvena Meifere, vos už keleto gatvių nuo Drakonų kalbotyros akademijos, kurią įkūrė būdama trisdešimt penkerių. Įkišu raktą į tarnams skirtų durų spyną. Virš manęs, palei sieną, karo stora dygliuota uodega. Ji Klemencijaus, vakarų dreiko, tupinčio ant stogo, vieno iš nedaugelio Britanijos drakonų, nepabėgusių bulgarams veržiantis į Londoną, – jis yra slaptas sukilėlis ir Holingsvort sargybinis.

Patraukiu tiesiai prie laiptų, kuriais lipdama keletą aukštų skaičiuoju geltonus deimantus ant ornamentuoto kilimo. Holingsvort prisakė, kad iš savo namų pas ją išsiruoščiau dar nepradėjęs rytinei piko valandai. Jei kas mane atpažintų, manoji besisvečiuojančios pas ją dukterėčios priedanga gali būti demaskuota. Ant sienų kabo jos giminaičių portretai – gražūs pusbroliai ir nusenę dėdės, žvelgiantys į tylų namą. Girdžiu, kaip tarnaitė virtuvėje kursto ugnį ir girgždina grindis viršutiniame aukšte. Įsivaizduoju, kaip Drakonų kalbotyros akademijos kanclerė, dar su plaukų suktukais, keliasi iš lovos.

Tas vaizdas toks absurdiškas, kad prunkšteliu iš juoko.

Tyliai atidarau ir uždaru darbo kambario duris. Kambarys erdvus, su aukštais langais, atsiveriančiais į apačioje esančią gatvę. Virš didelio stalo kabo paveikslas, vaizduojantis porą paplūdimyje tįsančių smėlio drakonų; švytinti mėnesiena perteikta subtiliais potėpiais. Šalia paveikslas yra puošnus veidrodis, kurį laiką stebiu jame savo atvaizdą. Mano stori plaukai nukirpti taip trumpai, kad vos siekia raktikaulius, paakiuose susimetę tamsūs šešėliai, tad oda atrodo dar blyškesnė nei paprastai. Rudais kilimais patraukiu prie kampe esančių durų, praeinu stalą, apkrautą tuščiomis cigarų dėžėmis ir knygomis apie Bulgarijos drakonus, viena jų atversta ties rodyklės puslapiu su žodžiais *bolgoritas*, *kraujas*, *mėlynas deimantas*. Kai kas patraukia akį. Eskizas, nupieštas juodu rašalu, pusiau užkištas už „Remington“ rašomosios mašinėlės.

Tai aš.

O apačioje – pavadinimas.

Vivjėna Plunksnakregždė, vertėja iš drakonų kalbų.

Pirštai sustoja virš popieriaus, bet aš jo neliečiu, protu negalėdama suvokti, kad tai tikra. Šis mano atvaizdas kitoks nei vyriausybės ieškomo asmens plakatuose, kuriuos Holingsvort kasdien renka ir degina, kol niekas nespėjo jų pamatyti. Čia veidas gražesnis, akys didelės ir kupinos gerumo, o ieškomo asmens plakatuose aš pavaizduota susiraukusi, su ilga nutįsusia kasa. Nė vienas eskizas nėra tikslus, abiejuose vaizduojama ne visai tikroviškai.

– Tai Koalicijos laikraščiams, – pasigirsta balsas.

Atsigręžiu. Holingsvort stovi tarpduryje, vilkinti mėlyna šilkinė suknele su diržu, padabintu sidabriniais drakonais. Ji nužvelgia mane nuo galvos iki kojų, kaip pastarusius tris mėnesius daro kasryt, pastebi vyrišką lietpaltį ir tvirtus batus iš labdaros, tarytum tikėtusi, kad ateisiu nutraukta galūne arba

liepsnojančiais plaukais. Mano sprendimas susirasti savo būstą, užuot gyvenus čia, su ja, Holingsvort nesuprantamas.

– Labas rytas. – Mano veidas iškaista supratęs, kad ji greičiausiai įtaria mane šniukštinėjus aplink stalą. – Turėčiau veikti slapta. Kodėl norit, kad sukilėlių laikraščiuose būtų mano atvaizdas?

Sučiaupusi lūpas ji šypteli.

– Pasipriešinimo judėjimui reikia simbolio, ar ne? Žmonės turi žinoti, kad yra gerosė rankosė.

Nustebusi kilsteliu antakius. Aš – pasipriešinimo simbolis? Gal Holingsvort pamiršo, kad vos prieš kelis mėnesius mėginau išversti slapta ultragarsu sklindančią drakonų kalbą, vadinamą koinamensu, kad ministrė pirmininkė Slibinpurvė laimėtų karą?

– Nespausdinsim atvaizdo, iki kol saugiai išvyksi iš Londono, – sako ji žemu, perdėtai maloniū balsu.

Saugiai išvyksi iš Londono.

Ar tai reiškia, kad pagaliau galvoja mane esant pasiruošusią?

Vėl įsistebeiliju į po eskizu esančius žodžius ir vos girdimai atsidūstu. Vertėja iš drakonų kalbų. Šio titulo troškau visą gyvenimą. Savotiškai malonu matyti aiškiai atspausdinta, kas aš esu, gauti tikslų apibūdinimą, įgyti savo vietą dabartinio gyvenimo chaose.

Durys kampe veda į man skirtą darbo vietą – darbo kambarį buvusiam Holingsvort sandėliuke. Ant mažo siauro stalo pasidedu krepšį. Keturios sienos, varžančios mane kaip drakovolio narvas, nuklotos tyrimo medžiaga – įvairių salų žemėlapiais, ranka rašytais nurodymais, kaip tarti žodžius, ir mitybos įpročių sąrašais. O virš jų priklijuotas nebaigtas piešinys, kurį Holingsvort nupiešė man matant. Tai trys Bulgarijos bolgoritai – du juodi, vienas raudonas.

Generolas Goranovas ir jo broliai.

Pernai Britanijoje prasidėjo trišalis pilietinis karas tarp žmonių vyriausybės, sukilėlių ir karalienės Ignacijos. O dabar, ministrei pirmininkei susivienijus su Bulgarijos bolgoritais – išdavus karalienei Ignacijai duotą taikos pažadą, – be sukilėlių išpuolio Londone praktiškai nepraeina nė diena.

Pažįstu vieną bolgoritę, tačiau ji gimusi Britanijoje. Tai Čiurmana, rožinės spalvos drakonė, padegusi Dauning Stryto 10-ąjį namą ir tada atsekusi paskui mane į Blečlio parką.

– Jei susidorosime su Goranovu ir jo broliais, – prieš kelias savaites pasakė man Holingsvort, – bulgarai nebeturės įtakos Britanijai.

Tarnai ir Holingsvort sekretorė mano, kad čia patekau vos pasitaikius progai per karą padirbėti mylimai Britanijos kancelerei, užuot siuvusi marškinius kareiviams kaip kitos Pirmos klasės merginos. Ir tame yra tiesos. Aš *tikrai* dirbu Holingsvort. Nors tikroji mano užduotis nėra pagelbėti Britanijai kovoje su sukilėliais. Aš turiu padėti sukilėliams įveikti ministrę pirmininkę Slibinpurvę ir jos bolgoritų armiją.

Išmokti Hebridų slibinų kalbą.

Su slibinais jau esu susidūrusi – savo tėvų, drakonų antropologų, dėka. Tačiau Hebridų slibinai yra kitokia rūšis. Tai smulkūs dvikojai drakonai, savo kultūriniu paveldu pranokstantys bet kurią žmonių bendruomenę. Jų neva galima aptikti Škotijai priklausančioje Kanos saloje, nors jau daug metų nebuvo pastebėti. Man reikia apie juos išsiaiškinti viską, nuo papročių iki kalbos, kad kai sukilėliai juos ras, – o Holingsvort primygtinai tvirtina, kad jiems tai pavyks, – kaip nors sugebėčiau susišnekėti.

Ir įkalbinčiau juos padėti sukilėliams laimėti karą.

Tik viena smulkmenėlė – niekas man neatskleidė, *kaip* šie slibinai galėtų atnešti pergalę Žmonių–drakonų koalicijai trišaliame pilietiniame kare.

Lauke ošia Londono eismas. Prisėdusi paimu nuo stalo skiautę popieriaus. Šį raštelį paliko Hiacinta, Holingsvort sekretorė ir eilinė aukštuomenės debutantė, kuri talkina kare norėdama išsisukti nuo pareigingo Pirmos klasės merginos gyvenimo vargų.

Brangi Pene,
gal į vakarėlį? Antradienį 9 val. Čurtono gatvė 36, Pimlikas.
Labai kviečiu.
H.

Kvietė jau kelis kartus, nekreipdama dėmesio į mano atsikabinėjimus („Bus komendanto valanda“) ir pasiteisinimus („Negaliu palikti kambariokės, nes ji dažnai jaučiasi vieniša“). Jos įkyrumas šiek tiek erzina, kvietimas prieštarauja visoms slapta veikiančių sukilėlių elgesio taisyklėms, nors širdyje džiaugiuosi, kad Hiacinta nori mano draugijos. Pastaruosius tris mėnesius ji buvo gera draugė.

Savaime suprantama, į vakarėlį eiti negaliu. Kas būtų, jei mane kas atpažintų?

Ant stalo, ten, kur vakar palikau, guli atverstas Patriko Letenuodegio, Oksfordo Keltų kalbų mokslinės draugijos nario ir drakonų mėgėjo, žurnalas. Holingsvort jį davė, kai pradėjau dirbti jai, iškart po to, kai Markizas nutupdė mūsų lėktuvą Ego saloje. Šioje saloje įsikūrusi Koalicijos būstinė, joje praleidus vos kelias dienas, mane iškvietė Holingsvort.

Palikti pusbrolių ir seserį Ursą buvo ne ką lengviau, nei netekti Atlaso.

Žurnale aprašyti Letenuodegio susidūrimai su Hebridų slibiniais ketverių metų laikotarpiu, staiga nutrūkstantys 1866-ųjų birželį, kai vyriausybė jam įvykdė mirties bausmę už „žmonių ir drakonų kiršinimą“.

Žurnalas aptrauktas juoda oda, prirašytas išblukusiu rašalu. Tarp kiekvienos dienos užrašų, salos aprašymų ir sudėtingos Hebridų slibinų kalbos, Letenuodegio pramintos Kānan-Čianeig, – Škotijos geilų kalba tai reiškia „Kanos kalba“, – įrašų mėtosi visokios liekanos: plunksna, kuokštas kailio plaukų ir lapas, vis dar žalias, bet seniai praradęs kvapą. Jis sugalvojo ir anglišką jų kalbos pavadinimą: *kanerų kalba*.

Man pavyko suprasti pagrindines gramatikos taisykles, bet Letenuodegis prirašė kelis puslapius mėgindamas perteikti daugybės sudėtingų žodžių reikšmę – jų tiek daug, kad man sukasi galva. Regis, galiausiai jis metė šį užsiėmimą. Tolesni žurnalo puslapiai skirti vien slibinų kultūrai ir papročiams, apie kalbą nė neužsimenama.

Man iš to mažai naudos.

Kai valdžia atėjo jų suimti, Letenuodegis ir jo šeima neva buvo paskutiniai žmonės, iki slibinų pasitraukimo į salos gilumą matę juos, ir nors žurnalo pradžioje trykšta entuziazmas gavus progą pasimokyti slibinų kalbos, jis baigiasi skubotu, nebaigtu įrašu.

Už nugaros pasigirsta balsas:

– Kai tai buvo parašyta, neramumai tarp Britanijos žmonių ir drakonų bet kada galėjo baigtis tragiškai. – Holingsvort, tyliai pasirodžiusi tarpduryje, žiūri į žurnalą. – Letenuodegis nuo seno siekė keltų – škotų, Škotijos geilų ir *nornų* – kalbų pripažinimo, taip pat ėmė agituoti už drakonų kalbų išsaugojimą, – tęsia ji. – Savuosius kanerų kalbos užrašus per drakovolį išsiuntė keliems universitetams, tikėdamasis, kad slibinai apsaugos jį ir jo šeimą, tačiau vyriausybė nutarė, kad pabrėždamas paveldo savitumus, jis kursto susiskaldymą ir todėl kelia grėsmę britų vienybei. Kaip tik tada, kai buvo pasirašytas nesąžiningas Taikos susitarimas, Kanoje jam įvykdė mirties bausmę už valstybės išdavystę.

Linkteliu bandydama užgniaužti kylantį susierzinimą. Ji vi-
sa tai man jau pasakojo. Letenuodegis buvo pirmasis žmogus,
studijavęs drakonų kalbas. Jis tapo išsišokėliu.

– Tu sugebi neįtikėtinai greitai išmokti kalbas, tad galėtum
išmokti ir kanerų kalbą. Vivjena, dėl to ir esi pasipriešinimo
simbolis. Būtent tu kreipsiesi į slibinus ir pakviesi juos sudaryti
sąjungą. Jie yra mūsų vienintelė viltis laimėti šį karą.

Tai jau irgi sakėte, tyliai piktinuosi. Ir vis dėlto aš vis dar
čia, Londone, ir vis dar nežinau, kuo šie slibinai tokie svarbūs.

Negaliu siųsti tavęs pas slibinus, kol jų neradome, sako Ho-
lingsvort kaskart, kai paklausiu, kodėl negaliu *tuojau pat* ke-
liauti į Kaną.

Laukiu nesulaukiu, kol atsidursiu ten, pakviesiu slibinus
prisijungti prie judėjimo ir išvysiu Slibinpurvės veidą, kai suki-
lėliai nuvers ją padedami Bulgarijos bolgoritų. Ji kalta dėl Tre-
čios klasės žmonių kančių, dėl žmonių ir drakonų segregacijos,
dėl šito karo, per kurį jau žuvo šimtai.

Ji kalta dėl Atlaso mirties.

Holingsvort paduoda popieriaus lapą.

Tai naujausias mano vertimas Akademijai – kasdien atlie-
ku po keletą, jei karo inspektorius kartais paprašytų parodyti
Penelopės Holingsvort darbą. Tai pranešimas drageorų kalba,
atsiųstas iš Prancūzijos, smerkiantis Slibinpurvės sąjungą su
Bulgarijos drakonais. Holingsvort prie jo pasidarbavo raudonu
rašikliu – išbraukė ir pabraukė kai kuriuos žodžius.

– Kas jame ne taip? – klausiu.

– Vivjena, tavo vertimas pernelyg pažodinis. – Ji pasiglosto
susuktas sidabrinių plaukų sruogas. – Verčiau nesitikėk, kad ji
patvirtins.

– Pernelyg pažodinis? – Aš išmeigiu akis į jos taisymus.

**Trečiosios Prancūzijos Respublikos drakonai pasipikti-
nė nusivylę britų sąjunga su pagedusiais kontroversiškais
Bulgarijos drakonais.**

– Bet... jūs pakeitėte prasmę, – sakau. – Ši teiginį išvertėte neteisingai.

– Mano interpretacija kitokia nei tavo, bet vertėjas turi tokią teisę.

Stengiuosi jos veide išvelgti nors kiek šmaikštumo, ieškau bet kokio ženkle, kad ji mane tikrina.

– Vertėjo *pareiga* atsižvelgti į kontekstą, suteikti žodžiams prasmę, kokios buvo siekta originalo kalboje, ar bent jau kiek galima labiau prie jos priartėti, – aiškinu jai. – Akademija privalo versti ir skelbti bet kokius pranešimus, ateinančius iš draconų užsienyje.

– Pamiršai, kad Akademijai šiuo metu vadovauja Slibinpurvės vyriausybė, – griežtai atrežia Holingsvort. – Ji pareigą supranta kitaip nei tu.

Nusviedžiu lapą.

– Ir jūs tam neprieštarausit?

– Jei noriu išlaikyti savo vietą, ne, – atsako Holingsvort. Ji grįžta prie savo stalo ir prisėda, jos akys sustoja prie mano atvaizdo. – Vivjena, kalba yra ginklas. Ja naudojasi Slibinpurvė, netrukus naudosiesi ir tu. Tiesą sakant, gali būti, kad tai paskutinis sukilėlių ginklas.

– Kada pasiūsite mane į Kaną? – klausiu. – Kaip galėdama geriau išmokau slibinų kalbą. Ar sukilėliai juos jau rado?

Holingsvort gurkšteli arbatos ir susiraukia.

– Atšalo, – sumurma ji.

Nekreipdama dėmesio į mano klausimą perverčia krūvą popierių. Pajuntu, kaip iš pykčio iškaista kaklas. Ar ji pamiršo, ką sakė, kai mane čia priėmė? *Koalicijai labiausiai padėtų tavo kalbiniai sugebėjimai.*

Vėl atsisuku į žurnalą. Tai visų mano studijų metų, kalbų žinių ir vertimų tikslas. Užmegzti ryšį su Hebridų slibinais ir išgelbėti Britaniją. Atlasas manė, kad kalbos tapo būdu atrasti pašaukimą meilei, o tėtis sykį sakė, kad jos mane išgelbės.

Tad ko gi laukia Holingsvort?

Ji tikisi, kad dirbsiu Koalicijai, bet elgiasi kaip su vaiku.

Mano akį patraukia Hiacintos raštelis, svarstau, ar juodas sijonas ir megztinis tiktų kaip vakarėlio apranga.

Jei Holingsvort reikia maištininkės, ją ir turės.